

ให้โทษ

พระอาจารย์สงบ มนสฺสนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๖๙

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรมะ

เป็นกาลเป็นเวลาไป ๑๕ คำ ลงอุโบสถ สงฆ์พร้อมกันลงอุโบสถสามัคคีเพื่อความสามัคคีใน
คณะสงฆ์

สงฆ์ปกครองสงฆ์ ถ้าสงฆ์แว่ววาว สงฆ์มีความสะอาดบริสุทธิ์ใจ สงฆ์นั้นอยู่ด้วยความสงบ
สุข ถ้าสงฆ์ซึ่งดีซึ่งชั่วไป ต่างคนต่างซึ่งดีซึ่งเด่นกัน มันจะเป็นปกติสุขไปได้อย่างไร สิ่งซึ่งดีซึ่งชั่วนั้น
สงฆ์ปกครองสงฆ์ เห็นไหม แล้วสงฆ์เกิดขึ้นมาจากใคร

สงฆ์เกิดขึ้นมาจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม มีรัตนะสอง มีองค์สมเด็จพระ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับพระธรรม แสดงธรรมจักขุ สงฆ์องค์แรกของโลก พระอัญญาโกณฑัญญะมี
ดวงตาเห็นธรรมๆ ไง

เวลาเทศน์ว่าการไป สิ่งซึ่งผิดปฏิบัติขึ้นมา เอหิภิกขุ ๖๐ องค์พ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและ
บ่วงที่เป็นทิพย์ เธออย่าไปซ้อนทางกัน โลกนี้เราร้อนนั้ๆ

เวลาเราไป องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ไปปราศคฤห์ก็ได้ขมูล ๓ ฟันอง ได้ยสะ นั้น
๖๐ องค์พ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและบ่วงที่เป็นทิพย์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เอหิภิกขุ บวช
มาให้เองนะ ๑,๒๕๐ องค์ นี่พระอรหันต์ทั้งนั้นๆ พระอรหันต์แล้วไม่ต้องบอกว่าอะไรผิดอะไรถูก
เพราะมันรู้แจ้งเห็นจริงในหัวใจของตนไง

ฉะนั้น เวลาให้สงฆ์ปกครองสงฆ์ เพราะเทวทัตจะขอปกครองสงฆ์ ไทเทวทัตรู้อะไร ได้ฉานโลกีย์ไฉ ได้ฉานโลกีย์ทางโลกมันก็ดูความเป็นมหัศจรรย์ทางโลกไฉ อภิญญา ไฉโฮ! มหัศจรรย์ พระพุทธศาสนา ไฉสาระ

นั่นแหละตัวติด นั่นแหละตัวที่ไปไม่ได้

ถ้าไปได้ๆ สัมมาสมาธิไฉ คือ สมาธิ ปัญญา มันพ้นจากอภิญญา

อภิญญาเป็นผู้วิเศษ สำคัญตนว่ายิ่งใหญ่ไฉ สำคัญตนสำคัญด้วยกิเลสต้นหาความทะยานอยากไฉ

ถ้าเป็นสัมมาสมาธิๆ ไฉ สัมมาสมาธิมันเป็นความปกติสุขไฉ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานไฉ นี่ พระพุทธศาสนาไฉ เวลายกขึ้นสู่วิปัสสนาไฉ คือ สมาธิ ปัญญา ถ้ามีภาวนามยปัญญา

ภาวนามยปัญญามาจากไหน

เอหิภิกขุไฉ บวชให้เอง สอนเอง สอนเองเพราะอะไร เพราะเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมมีรัตนะสอง มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับพระธรรม วิมุตติสุขๆ เวลาแสดงธรรมจักๆ สงฆ์องค์แรกของโลก นั่นก็สงฆ์นะ แต่ยังไม่ถึงที่สุดแห่งทุกข์ไฉ

เวลาถึงที่สุดแห่งทุกข์ สิ่งที่เป็นพระอรหันต์ด้วยกัน วิมุตติสุขมันรู้ได้อย่างไร ต้องรู้ด้วยข้อเท็จจริงอันนั้นไฉ เวลาข้อเท็จจริงอันนั้น สิ่งที่เป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมาในหัวใจของพระอรหันต์ทั้งสิ้นไฉ มันจะมีอะไรขัดแย้งกัน ไม่มีหรอก

เวลาขัดแย้งกัน ขัดแย้งกันด้วยจิตด้วยนิสัย ด้วยความชำนาญของแต่ละบุคคล ไฉนั่นมันเป็นเรื่องอำนาจวาสนาบารมี แล้วมันเข้าใจได้ แต่เวลาอวิชามันเข้าใจไม่ได้ มันเข้าใจไม่ได้เพราะมันไม่รู้ไฉ มันจะเข้าใจได้อย่างไรเพราะมันไม่รู้ แต่ถ้ามันรู้แล้ว มันมีอะไรลึงเลสงสัยในหัวใจของตน

ฉะนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ให้คุณทั้งนั้น ให้คุณไฉน ด้วยสติด้วยปัญญาใน พระพุทธศาสนา อบรมบ่มเพาะขึ้นมา สิ่งที่เคยหนักขุเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา มันมีความกตัญญูกตเวที ในพระพุทธศาสนา

เพราะเราเกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนาไฉน คนเกิดเป็นมนุษย์มากมายมหาศาลไม่นับ ถือพระพุทธศาสนา แล้วมันเห็นแล้วมันธรรมสังเวชไฉน

นับถือพระพุทธศาสนา เกิดมาในร่มโพธิ์ร่มไทรของพระพุทธศาสนา ไปเข้ารีตอย่างนี้ มัน ทอดทิ้งกันไป ขยายจิตวิญญาณไฉน ขยายจิตวิญญาณเพราะอะไร เพราะมันไม่มีวาสนาไฉน มันเข้าใจ ไม่ได้ไฉน สิ่งที่มีคุณค่า มีคุณค่ากับในหัวใจของตนไฉน มันยังไม่เข้าใจถึงพุทธะ ถึงคุณงามความดีของ ใจดวงนี้ไฉน เวลาออกไปนอกพระพุทธศาสนาแล้วไปเข้ารีต ไปเชื่อไฉน อ้อนวอนขอ

จากที่เราไม่เชื่อใคร ถ้าเชื่อปัจเจกตั้ง สันทิฏฐิโก ไม่เชื่ออะไรทั้งสิ้น เชื่อความรู้ความเห็นใน หัวใจดวงนี้ไฉน ถ้าเชื่อความรู้ความเห็นในหัวใจดวงนี้นะ แล้วถ้าใครฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา มันก็ต้องมา ตามเส้นทางนี้แหละ ถ้ามันไม่ตามเส้นทางนี้มันก็ไม่ใช่

ทางสายกลางในพระพุทธศาสนา

ทางสายกลางในพระพุทธศาสนา พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ทางสายกลางของหัวใจ เวลา ถ้ามันรู้มันเห็นขึ้นมา จกขุ อุกุทปาติ จักขุญาณ จกขุ คือตาของจิต จิตได้พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ได้ รู้สีกตัวขึ้น ลืมตาขึ้น เกิดปัญญาขึ้นในใจของตน คุณสิ เวลาองค์หลวงตามหาบัวท่านสิ้นกิเลสไฉน น้ำตา ไหลพราก ท่านบอก นี่น้ำตาชำระภพชำระชาติ

คุณทุกข์คนยากสิ ร้องไห้เต็มโลก น้ำตาอย่างนั้นนะน้ำตายึดมันถือนั่น น้ำตาที่มีแต่ความ ทุกข์ความยาก

หลวงตาพระมหาบัวท่านพูด เวลาของท่าน ขณะ นิโรธ ดับทุกข์ น้ำตาไหล น้ำตาแตก เวลา มันชำระภพ ชำระชาติ ชำระกิเลสในหัวใจของตน เฉพาะตน

ไอ้เราก็ร้องไห้ ร้องให้ทุกวัน ยิ่งร้องให้ยิ่งเจ็บปวด ยิ่งร้องให้ยิ่งทุกข์ยาก มันคนละมาตรฐานกันเลย

ฉะนั้น เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ให้คุณ เมตตาคุณ ปัญญาคุณ สิ่งที่ยื่นให้กับชาวพุทธไง ฝากพระพุทธศาสนาไว้กับบริษัท ๔ นะ ฝากไว้เป็นมรดกตกทอด แล้วเราเกิดแต่ละภพแต่ละชาติมาฝึกหัดประพฤติปฏิบัติไง พันธุกรรมของจิตๆ จิตที่มันมีอำนาจวาสนาขึ้นมา มันสะอาดผ่องแผ้วมา มันทำสิ่งใดมันก็ทำได้ง่ายขึ้นมา

ไอ้เรานี่มีดีบอดมาตลอดเลย พันธุกรรมของจิตๆ พระพุทธศาสนาเหมือนกัน พระพุทธศาสนาสอนอย่าง ไปอีกอย่าง พระพุทธศาสนาบอกให้ละ กูก็จะเอา บอกให้เอาก็ไม่เอา ความเพียรชอบอย่างนี้ ความวิริยะ ความอุตสาหะ ให้มันเพียรอย่างนี้ บอกให้เอา มันไม่เอา บอกให้ละให้วาง มันยึดตายเลยนะ มีแต่โทษในใจไง แล้วก็ให้โทษ

โทษนะ อวิชชามันเหยียบย่ำใจของตัว เพราะมันมีโทษ มันถึงให้โทษคนอื่นได้

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวิมุตติสุขๆ มีแต่คุณ โทษไม่มี เพราะโทษมันตายหมดแล้ว ให้แต่คุณ ให้เหมือนกัน ให้เมตตาคุณ ปัญญาคุณ ให้เราฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีแต่ให้บุญให้คุณ

ไอ้เราให้แต่โทษ เพราะมีแต่มาร เพราะมันมีอยู่ในใจ มันเหยียบย่ำหัวใจของคนใจ แล้วก็เพื่อแผ่คนอื่นนะ นี่มีแต่ให้โทษเขา ทั้งๆ ที่ว่าโทษนี้ควรจะดับลง โทษนี้ควรจะชำระล้างในใจของตนให้มันเป็นคุณขึ้นมา

แล้วเป็นคุณกับใคร

เป็นคุณกับใจดวงนี้ จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เกิดเป็นเทวดา อินทร์ พรหม แต่ละภพแต่ละชาติ ๘๐,๐๐๐ ปี ๖๐,๐๐๐ ปี แล้วหมดอายุขัยขึ้นมาเกิดเป็นมนุษย์ ลงนรกอเวจี เราเกิดเป็นมนุษย์ไป ๑๐๐ ปี แผลงวันมัน ๗ วัน เห็นไหม สิ่งที่ว่ามันเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะแต่ละภพแต่ละชาติดีกว่าจะทำคุณประโยชน์ขึ้นมาได้

ไฉนนี่เกิดเป็นมนุษย์นะ ๒๔ ชั่วโมง ถือนิสสัยชก ไม่นอนทั้งวันทั้งคืน ผีกัดปฏิบัติขึ้นมา มัน
เป็นปัจจุบันนี้ไง

ไม่ใช่ ๖๐,๐๐๐ ปี ๘๐,๐๐๐ ปี นั่นกว่าจะหมดภพหมดชาติ แล้วจะได้กลับมาทำคุณงาม
ความดี ในปัจจุบันนี้เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ๒๔ ชั่วโมง นี่ความเพียรชอบ
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนให้เอานี่ไง สอนให้มีความเพียร มีความวิริยะ มีความ
อุตสาหะนี่ไง สอนให้เอา มันไม่เอา สอนให้ละ มันกลับไปเอา นี่ไง มันเป็นโทษในหัวใจ อวิชชาความ
ไม่รู้ณะ ใ้ความโลภ ความโกรธ ความหลงในหัวใจนั้นนะ สอนให้ละ ให้มันละ มันผีกัดขึ้นมาเป็น
พันธกรรมของจิตๆ จิตที่มันเวียนว่ายตายเกิดให้วิภูฏะนี่ไง

แล้วอำนาจวาสนาของแต่ละบุคคลไง คนมีอำนาจวาสนานะ เขาแสวงหาของเขา เขา
พยายามขวนขวายของเขา นี่ขวนขวาย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖
อสงไขย ครูบาอาจารย์ที่ฝึกหัดปฏิบัติมาแต่ละภพแต่ละชาติ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นมีครูบา
อาจารย์ที่ไหน ท่านมีแต่ฝึกหัดของท่านขึ้นมาด้วยตัวของท่านเอง อยู่องค์เดียวตลอด เริ่มต้นขึ้นมา
ล้มลุกคลุกคลาน

เวลาธรรมดาของสิ่งความเกิด บุรุษที่จะเกิด เวลาเจ้าชายสิทธัตถะเกิดขึ้นมา พระเจ้าสุทโธ
นะทะนุถนอมขนาดไหน เพราะอยากให้มันเป็นจักรพรรดิไง ถึงเวลาก็ออกบวช

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่มันจะเจริญออกงามขึ้นมาในหัวใจของเราไง ความเพียรชอบ ความวิริยะ
ความอุตสาหะ เห็นไหม

เราเกิดมาเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา เรามาบวชเป็นพระ แล้วเลือกด้วยว่าจะจะเป็นพระ
ปฏิบัติ เวลาพระปฏิบัติ นี่สัปบายะ สิ่งไม่ควรแก่การฝึกหัดปฏิบัติ สถานที่ คนมีสติปัญญาเข้ามา
เขาก็รู้ วัดปฏิบัติ ใ้ไฮ! มันอย่างกับตลาดอย่างนี้ มันจะปฏิบัติอะไร

วัดปฏิบัติเขาก็เห็นร่องเห็นรอยทั้งนั้นนะ ครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็นธรรมๆ ท่านมองแป็บเดียว
ท่านรู้แล้ว

แล้วเราเป็นสัทธาวิหาริก เราเป็นผู้ฝึกหัดปฏิบัติที่เราจะฝึกหัดกระทำของเรา ประพฤติอย่างนั้นหรือ วางตัวอย่างนั้นหรือ มันเป็นสัปปายะตรงไหน ถ้ามันเป็นสัปปายะ การกระทำมันพ้องถึงพฤติกรรมเอ็งทั้งนั้นนะ แล้วพฤติกรรมถ้ามองอีกชั้นหนึ่งก็เข้าไปอยู่ที่ใจนั้นนะ แล้วถ้ามันไม่เป็น มันจะแสดงพฤติกรรมอย่างนี้ได้อย่างไร แล้วพฤติกรรมมันก็ดมันขวางกันใหม่

ถ้ามันก็ดมันขวางกัน ให้คุณหรือให้โทษ

เรามีโทษอยู่ในใจแล้วเราก็คำก้อออกมา โยนออกมา ยัดเยียดออกมาให้คนอื่นทำตาม มันไม่มี มันทำไม่ได้ ถ้ามันทำไม่ได้มันก็มีกีดมีขวางกันซะใหม่

นี่ไง สงฆ์ปกครองสงฆ์ไง ให้สงฆ์ปกครองสงฆ์

นี่ไง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ พระอรหันต์นะ ครูบา อาจารย์ต้องล่องไปทั้งนั้นนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “อานนท์ เราไม่เอาของใครไปเลย เราเอาของเราไปเท่านั้น”

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพานไง พระอานนท์เป็นพระโสดาบันนะ อยากให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าดำรงชีพต่อไปเพื่ออบรมปมเพาะพระอานนท์

“อานนท์ เธออย่าเสียใจไปเลย ให้มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็พระองค์ตลอดไปในอนาคตก็แล้วแต่ ผู้ที่อุปัฏฐากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะทำดีมากกว่าพระอานนท์เป็นไปไม่ได้ เธอได้ทำคุณงามความดีของเธอได้สมบูรณ์แบบแล้ว อีก ๓ เดือนข้างหน้าตั้งแต่เราปรินิพพานไปแล้วจะมีการสังคายนา เธอจะได้เป็นพระอรหันต์ในวันนั้น”

เพราะอะไร เพราะคุณงามความดีที่สร้างสมมาไง ในอนาคตกาลถ้ามีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาตรัสรู้ ผู้ที่อุปัฏฐากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต่อไปในอนาคตก็จะทำดีมากกว่าเธอไปไม่ได้ นี่ไง อำนาจวาสนาของแต่ละบุคคลไง

นี่ไง มันเกิดมามันมีที่มาที่ไป มันมีการกระทำมา นี่ไง ให้คุณหรือให้โทษ

ถ้าให้เป็นคุณ ให้เป็นคุณตั้งแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้แต่คุณ

ไอ้เราไอ้พวกปุถุชนคนหนาให้แต่โทษ เพราะใจมันเป็นโทษอยู่แล้ว ฉะนั้น เวลามันเป็นโทษ ในหัวใจของเรา เราที่มาบวชมาฝึกหัดในปัจจุบันอยู่ที่นี่ เพราะเราก็ตัดโทษในใจของเราที่นี่

แล้วก็จะกำจัดโทษในหัวใจของเรา โทษมันอยู่ในหัวใจอยู่แล้ว อวิชชาคือความไม่รู้ คือพญามาร แล้วคนที่เกิด อวิชชา ๑๐๐ เปอร์เซนต์ แล้วมันมีลูกสาว ๓ คน ความโลภ ความโกรธ ความหลง มันยังมีลูกมีหลานอีกมากมายมหาศาล แล้วแต่ว่ามันจรมาจะอารมณ์ใด ชอบอะไร เป็นอย่างไร มันก็เหยียบย่ำหัวใจของตน เสร็จแล้วให้คนอื่นอีก ยกยัดเหยียดออกไปอีก นี่มันให้โทษไง

ถ้าให้โทษ ให้โทษกับใคร

เวลาให้โทษก็ให้โทษกับตัวเองนั่นไง นี่ไง พันธุกรรมของจิตๆ ใจ แต่ละภพแต่ละชาติย่ำคิดย่ำทำจนเป็นจริตเป็นนิสัยของเธอ แต่ละภพแต่ละชาติ เห็นไหม แล้วเวลาฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาทั้งนั้นนะ

ถ้ามีสติมีปัญญาเท่าทันของตน ชนะกิเลสในหัวใจของตน มันมีความสุข สงบสุข จะเอาโทษที่ไหนไปให้ใคร มีความสุขสบายนี้ อยากให้ความสงบให้คนอื่นด้วย

แต่เวลาถ้ามันเป็นโทษๆ มันทุกข์มันยากในหัวใจของตน แล้วมันก็เหยียบย่ำทำลายหัวใจนี้ ทำไมมันฟุ้งมันซ่าน ทำไมมันทุกข์มันยาก มันทุกข์ยากไปหมด แล้วเวลาให้ เอาอะไรไปให้เขาละ ก็โทษไง

ถ้าเวลาจะให้คุณนะ เวลาฝึกหัดประพฤติปฏิบัติ สปัปายะ ๔ สถานที่ที่เป็นสปัปายะ หมู่คณะ เป็นสปัปายะ

สถานที่ที่เป็นสปัปายะ เราอยากให้ความเป็นสปัปายะไง เราก็เกิดมาจากสปัปายะอย่างนั้น เราก็ต้องการให้คนอื่นได้สปัปายะอย่างนี้เหมือนกัน ทุกคนก็ปรารถนาเหมือนกัน สปัปายะ ๔

สถานที่ที่เป็นสัปปายะ หมู่คณะเป็นสัปปายะ มันเป็นสัปปายะเพื่อการฝึกหัดประพฤติกปฏิบัติ เพราะอะไร

เพราะเราอยากจะลบความเป็นโทษในหัวใจของตนไง ถ้ามันลบจากโทษในหัวใจของตน มันแสดงออกมันก็แสดงด้วยความเป็นคุณไง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ให้คุณๆ ทั้งนั้น ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเราก็จากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาเราฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา ข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมาก็ออกมาจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วถ้าเราฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาด้วยการเคารพองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบรินิพพานไปแล้ว

“อาณนทฺ เราไม่เอาของใครไปเลย สิ่งที่เราได้อบรมบ่มเพาะไว้ไง ธรรมและวินัย ธรรมและวินัยจะเป็นศาสดาของเธอ ศาสดาของเธอ”

แล้วที่เราบวชเราเรียนอยู่นี่มันอะไรละ มันก็ธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง ถ้าเราเคารพเราบูชา เราทำตามนั้นนะ

ไฉนมันสัญลักษณ์นะ บวชเป็นพระห่มผ้ากาสาวพัสตร์เลย แล้วก็คิดแล้วขวาง แล้วกดแล้วหน่วง มันเป็นอะไรละ อันนั้นเป็นคุณหรือเป็นโทษนะ เพราะมันเหยียบย่ำหัวใจเรา มันเป็นโทษอยู่แล้วไง แล้วจะให้โทษคนอื่น ให้โทษ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้คุณ ธรรมและวินัยให้คุณ ไม่ใช่ให้โทษ

เพราะให้โทษเพราะมันเป็นโทษในใจ มันก็จะให้โทษกับผู้อื่น ถ้าในหัวใจมันเป็นคุณ มันก็เป็นบุญเป็นกุศล แล้วเวลาให้ออก เวลาส่งออก มันก็เป็นคุณไง

ให้โทษหรือให้คุณละ

ฉะนั้น เวลาปัจจุตัง สันทิฏฐิโก ใจของเรา ดูแลหัวใจของตน ฝึกหัดหัวใจดวงนี้ ถ้าโดยความเป็นอยู่ก็ข้อวัตรปฏิบัติ

คนเรา สิ่งที่เกิดเป็นมนุษย์ต้องมีปัจจัย ๔ ทางโลกเขา เขาเกิดเป็นมนุษย์เขาต้องมีหน้าที่การงานของเขาเพื่อเลี้ยงชีพของเขา

เราบวชเป็นพระๆ บวชเป็นพระแล้ว ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเรา ถ้าธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเรา ข้อวัตรปฏิบัติเรารักษาของเราไว้เพื่อดำรงชีวิต

เหมือนกัน ดำรงชีวิตแบบฆราวาสๆ เข้ามาฆราวาสกินเพื่อเกียรติ กินเพื่อกาม กินเพื่อศักดิ์ศรี

สมณะฉันเพื่อดำรงชีวิตนี้เท่านั้น กินเหมือนกัน อยู่เพื่อการดำรงชีวิต ชีวิตต้องมีปัจจัย ๔ แต่ฉันแบบพระไง โดยทั่วไปเขาก็ฉันพรา้เพรื่อ มันก็อยู่ที่วาสนาของแต่ละบุคคล

เราบวชเป็นพระไง เราฉันหนเดียว แล้วเรายังอดนอนผ่อนอาหาร เพื่ออะไร ก็เพื่อการดำรงชีวิตไง

นี่มันคือปัจจัยเครื่องอาศัยเพื่อดำรงชีวิต ดำรงชีวิตแล้วเราก็มีความปกติสุข เพราะทางการแพทย์ การแพทย์เขาวิจัยแล้ว กินอาหารวันละ ๓ มื้อ ๔ มื้อมันกินแล้วมากเกินไป ปัจจุบันในโลกนี้ทั้งโลกนะ เป็นโรคอ้วน ความอ้วนเป็นโรคนะ กินสะสมกันจนเจ็บไข้ได้ป่วย

ไอ้เรามันไม่มี

ดูพระโดยทั่วไป ถ้าไม่มีปฏิสังขา โยนิโส เป็นอย่างนั้นหมดนะ

แล้วถ้ามี เพราะอะไร

ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเธอ มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในหัวใจนะ แล้วถ้าฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน แล้วถ้าฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา นั้นแหละมันจะไปละโทษ ละกิเลสตัดหาความทะยานอยากในหัวใจของตน

แล้วเวลาหลวงตาพระมหาบัวท่านสิ้นกิเลสไป “รู้ได้อย่างไรหนอ รู้ได้อย่างไรหนอ”

เวลามันรู้ขึ้นมาชัดเจนขนาดนั้นนะ นี่เวลาละกิเลสไป ละแต่ละชั้นแต่ละตอน

แล้วการละกิเลส การฝึกหัดประพฤติปฏิบัติในพระพุทธศาสนา บ้างจัดตั้ง สันติภุมิโก

เวลาเราหาครูบาอาจารย์ เห็นใหม่ เป็นผู้ชี้ทางๆ ผู้ชี้ทางแล้วเราฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา

ไ้ฮู้หน้กั้ผิด ไ้ฮู้นี้้กั้ผิด ผิดทั้งนั้นนะ ทำอย่างไรก็ผิด เพราะมันจะให้โทษเขา เพราะใจมันเป็นโทษ

ทำเหมือนเลย เหมือนกันทุกอย่างทำไมมันผิด

ก็ผิด ผิดเพราะตัวตนมันนั้นแหละ แต่เวลามันเท่าทันโทษแล้วนะ ไ้ฮ้อไฮ! ผิดจริงๆ ผิดครับ ผิดๆ มันผิดครับ ยอมผิดครับ มันผิด เพราะมันรู้เห็นผิด มันสำรอกมันคายมันก็จะถูก

พอถูกขึ้นมา เห็นใหม่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้แต่คุณ

เห็นกิเลสในใจของตนน่ากลัวที่สุด กิเลสในใจมนุษย์น่ากลัวมาก กิเลสในใจมนุษย์มันเห็น ผิด แล้วถ้ามันมีอำนาจนะ มันทำลายเขาทั่วเลย เรามีกิเลสแต่เราไม่มีอำนาจวาสนาอะไร เราไม่ได้ทำลายคนอื่น ทำลายก็ทำลายตัวเองเพราะเห็นผิด

กิเลสในใจของตัวนี้น่ากลัวที่สุด แล้วไปอยู่ในใจของใคร

อยู่ในใจของผู้มีอำนาจ มันเที่ยวบีบคั้นเขาเลย

ถ้ามันไปอยู่ในหัวใจของคนที่ไม่มีอำนาจ มันก็บีบคั้นหัวใจของตัวเอง

สิ่งที่น่ากลัวที่สุดคือกิเลสในใจของคน กิเลสที่น่ากลัวที่สุด แล้วมันอาศัยสิ่งมีชีวิตทั้งนั้น ครอบงำในวัฏฏะ เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะอยู่ในอำนาจของกิเลสตัดหาความทะยานอยากทั้งนั้น

ฉะนั้น เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ได้มาบวชเป็นพระ ศีลาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วรู้จักวิชา อวิชา

วิชาคือธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อวิชา สีข้างเข้าถู เห็นแก่ตัว นั่นแหละ เห็นแก่ตัว เห็นแก่ความสะดวกสบาย เห็นแก่ตัวเอง นั่นแหละคือตัวกิเลส นี่ไง มีวิชากับอวิชา

เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา มีธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นั่นคืออวิชา ศึกษาเล่าเรียนแล้วฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาให้ได้เพื่อทำลายอวิชา ความเห็นแก่ตัว ความคึกคะนองในใจของตน ความหลงผิด นั่นคือตัวอวิชา คือตัวกิเลส แล้วมันอ้อยสร้อยอยู่เป็นเนื้อเดียวกันกับจิต มันถึงไปด้วยกันทุกภพทุกชาติไง เพราะมันได้สร้างมาตั้งแต่ยาวไกล จนมาเกิดเป็นเราแล้ว มัน ๕๐-๕๐ มีดีและชั่วถึงได้เกิดเป็นมนุษย์ แล้วได้มีอำนาจวาสนาได้มาบวชเป็นพระ บวชเป็นผู้ที่ฝึกหัดปฏิบัติ แล้วอยู่ที่อำนาจวาสนาของตัวเองว่าจะเอียงไปวิชาหรือจะอวิชา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ให้คุณ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเรา เป็นผู้วางแนวทาง คือคุณประโยชน์ของอนุชนรุ่นหลังที่จะฝึกหัดปฏิบัติทั้งสิ้น

แล้วเราอยู่ในเส้นทาง อยู่ในเส้นทางของนักบวช ของผู้ที่ฝึกหัดปฏิบัติ นี่อยู่ในเส้นทาง แล้วเราจะเอาคุณหรือจะเอาโทษ

ถ้าเอาคุณ ก็เห็นบุญเห็นคุณ ถ้าเอาโทษ มันก็ได้แต่โทษของตัวเอง แล้วมันก็ได้โทษ ได้เพิ่ม ตัดทอนความทะยานอยากในหัวใจของตนให้มันแก่กล้าขึ้น ให้มันเข้มแข็งขึ้น แล้วมันเป็นความรู้สึกนึกคิด แล้วตัวเองไม่เข้าใจและไม่รู้ แล้วเวลามันแสดงออกไปมันให้โทษหรือให้คุณ ให้โทษไป มันให้โทษกับตัวเอง ให้โทษ

ความคิดไม่ใช่จิต ความคิดเกิดจากจิตๆ มันเกิดดับๆ เกิดจากจิต แล้วมันเกิดจากจิตขึ้นมา ความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ความรู้สึกนึกคิดเกิดจากหัวใจ เกิดจากจิต แล้วมันเกิดจากจิตแล้วมันก็ไปสร้างสิ่งเป็นบุญและบาปขึ้นมา มันก็กลับมาทับถมแต่จิตดวงนั้น ถ้ามันทับถมจิตดวงนั้น

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอน บุปเพณิวาสนาสติปัญญาไม่มีต้นไม่มีปลาย จิตมันพัฒนาขนาดไหน จตุปปาตญาณไม่มีต้นไม่มีปลาย มันไปทั้งหมดนะ

ฉะนั้น พันธุกรรมของจิตๆ ก็เกิดจากความคิดนี้แหละ ความคิดที่เกิดจากจิตแต่ไม่ใช่จิตนี้แหละ แล้วมันเป็นคุณหรือมันเป็นโทษ

ถ้ามันเป็นโทษ มันก็ให้โทษกับจิตดวงนั้น ถ้ามันเป็นคุณ มันก็เป็นการสร้างอำนาจวาสนาบารมี พันธุกรรมของจิตๆ นี่ไง แล้วจิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะมันก็หมุนเวียนของมันไป

แต่ในปัจจุบันนี้มาเกิดเป็นมนุษย์เิง ภพกลาง ทำดีก็ได้ ทำชั่วก็ได้ มีอำนาจวาสนาขึ้นมาที่จะฝึกหัดปฏิบัติ

ผู้ที่ไม่มีอำนาจวาสนาเขาอยู่ทางโลก เขาประสบความสำเร็จ เขายิ่งใหญ่ ยิ่งใหญ่ขนาดไหน มันก็ภพชาติหนึ่งเิง

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเาะ ใครจะไปถามปัญหาสิ่งใดก็แล้วแต่ เราเคยเกิดเป็นภพนั้นชาตินั้น เราเคยเป็น เป็นจักรพรรดิมาไม่รู้กี่รอบ เป็นมาทุกอย่าง มันก็จบสิ้นในชีวิตนั้นเิง แต่ด้วยอำนาจวาสนาก็ส่งเสริมหัวใจดวงนั้นเิง

เกิดแล้วเกิดเล่า เกิดซ้ำเกิดซาก

ในปัจจุบันนี้เราได้มาเกิดมาเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา เราได้บวชเป็นพระ อารมณเหนึ่ง ก็ภพชาติหนึ่ง ความคิดหนึ่งก็ภพชาติหนึ่ง ถ้าใช้ปัญญาอบรมสมาธิมันจะเท่าทันอารมณเความรูู้สึก มันจะดับหมด

เกิดดับๆ เกิดจากจิตทั้งสิ้น แล้วความคิดเร็วกว่าแสง แล้วความคิดเกิดจากจิตมันมากมายขนาดนี้ แล้วจิตดวงหนึ่งนี้มันจะไปขนาดไหน

นี่ไง แล้วถ้าฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา ถ้ามันเท่าทันแล้ว จิตถ้ามันสงบ มันจะรู้เห็นเป็นอย่างไร มัน เป็นมหัศจรรย์ขนาดไหน แล้วถ้ามันเป็นความมหัศจรรย์ ถ้ามันยกขึ้นสู่วิปัสสนาเป็น มันเป็นความ สมบูรณ์แบบในวงกรรมฐาน

สมถกรรมฐาน วิปัสสนากรรมฐาน

สมถกรรมฐานคือทำความสงบของใจเข้ามา ถ้าใจมันสงบเข้ามาแล้วมันมีความสุข สุขขึ้นมา พุทฺธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน แล้วถ้ามันยกขึ้นสู่วิปัสสนาได้ ถ้ามันเกิดภาวนามยปัญญาใน พระพุทธศาสนา ทางสายกลางในพระพุทธศาสนา

ไฉนมันเอียงไปข้างหนึ่ง มันเอียงไปข้างหนึ่งเลยนะ มันเอียงไปในทางโลกใจ ในทางโลกที่เรา เกิดมาเป็นมนุษย์นี่ โลกียะ คิดแบบโลก ทำแบบโลก ทำแบบจริตนิสัย แต่เราได้ศึกษา พระพุทธศาสนา ไฉน มันก็คิดในทางพระพุทธศาสนา เห็นร่องรอยในพระพุทธศาสนาหมด แต่มันเป็น โลกใจ

แต่มันเป็นธรรมใหม่

ถ้ามันเป็นธรรมนะ มันจะรู้จะเห็นของมัน ถ้าเป็นธรรม ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ มันจะเห็น เหตุเลย ศีล สมาธิ ปัญญา นี่ไง สัมปายะ ๔ ที่สงบสงัดและที่ไม่สงบสงัดแตกต่างกันอย่างไร เวลา เกิดปัญญา ปัญญามันแตกต่างกันตรงไหน ถ้ามันมาทบทวนใคร่ครวญ อันนี้ก็อยู่ที่อำนาจวาสนา นะ

ถ้ามีวาสนานะ เอ๊ะ! ทำไมมันเป็นอย่างนี้ๆ แล้วเวลาฟังเทศน์ครูบาอาจารย์ คล้ายๆ กันนะ แต่มันลงกันไม่ได้ มันแปลก มันคล้ายๆ กันแต่มันไม่เหมือนกัน

พอไม่เหมือนกันก็ พวกเรา ของท่านมีนิโรธดับทุกข์ มีขณะ ของเราไม่มีก็ได้

เพราะของเราไม่มี ก็มันไม่มีอยู่แล้วไง แล้วเอ็งไม่เอะใจบ้างเลยหรือ

แต่มันก็อยู่ที่วาสนาจริงๆ นะ เพราะคนที่จะทำมาได้ขนาดนี้มันก็แสนยากอยู่แล้ว

คิดแบบโลกๆ มันก็เรื่องผลประโยชน์ทางธุรกิจทั้งสิ้น คิดแบบโลกๆ มีอไครยาว สาวได้สาวเอา คิดแบบโลกๆ คิดจินตนาการให้เหมือน แล้วเป็นกลุ่มเป็นก้อน มันไม่เป็นอิสระเลย มันไม่ใช่แนวทางพระพุทธศาสนาเลย

ถ้าเป็นแนวทางพระพุทธศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้อยู่โคนต้นโพธิ์ พระองค์เดียว ในหัวใจนั้นมหัศจรรย์ เวลาตรัสรู้ขึ้นมา เทวดา อินทร์ พรหม ไอ้โฮ! ส่งอนุโมทนา ต่อเนื่องกันไปทั้งสิ้น

ไอ้เราภาวนาเกือบตาย มีดบอด ไม่มีสิ่งใดเลย

มันเป็นไปได้ได้อย่างไร เพราะมันจิตตภาวนาไป เพราะจิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เทวดา อินทร์ พรหมเขาอนุโมทนาด้วย เพราะจิตวิญญูณมันเห็น รู้เท่าทันกันไง

ไอ้เราเป็นวิทยาศาสตร์เป็นโลกใจ กูคิดอยู่คนเดียว กูมีเครื่องคอมพิวเตอร์ประมวลผลได้ทั้งนั้นเลย

ประมวลผลก็อยู่ที่ปลายนิ้วแข็งนะมึง ประมวลผลมันอยู่ที่พลังงานนะ ถ้าพลังงานหมด จบครับ มีแต่เศษเหล็กไป

แต่ครูบาอาจารย์เป็นอย่างนั้นไหม

ครูบาอาจารย์ไม่เป็นแบบนั้น ไม่มี

ครูบาอาจารย์ เรื่องโลกอยู่กับโลก ถ้าธรรมยอมจำนนกับโลก ให้โลกเหยียบย่ำทำลายบีบปี้ตีไฟ มันเป็นธรรมตรงไหนวะ

เพราะโลกนี้เป็นผลของวัฏฏะ ธรรมมันเหนือวัฏฏะ กามภพ รูปภพ อรูปภพ มันเหนือโลกนี้ อีกร้อยก็พันเท่า มันเป็นเรื่องไร้สาระสิ้นดี เพราะให้โทษ เพราะใจเป็นโทษ แล้วไม่มีกำลังกำจัดโทษนั้น

ถ้ากำจัดโทษนั้นได้ สัมมาสมาธิ สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี เวลาภาวนาไปมันมีกำลังของความระยับบ้าง มันออกฟุ้งซ่าน ออกรู้ไป เขาเรียกว่าส่งออก

ส่งออกโดยธรรมดาที่นักวิชาการใจ นักเขียนนวนิยายแต่งนี้ เขาคิดได้ร้อยแปดพันเก้า เขียนนวนิยายมาจนคนอ่านแล้วซาบซึ้ง อ่านแล้วน้ำหูน้ำตาไหล นี่ด้วยจินตนาการของเขา แล้วเวลาความรู้สึกนึกคิดออกไปอย่างนั้นมันเป็นประโยชน์ตรงไหน

มันต้องรู้ ต้องเห็น ต้องเท่าทัน มันต้องมีเหตุมีผล มีที่มาที่ไป มันต้องสิ้นสงสัย

อย่าคลุมๆ เคืองๆ ให้โทษกับตัวเอง แล้วจะให้โทษผู้อื่น ถ้าโทษผู้อื่น เห็นไหม

หลวงปู่ต๋อนท่านไปอยู่ทางเชียงใหม่ เวลาเทศน์แล้วบอกลูกศิษย์ไว้ ท่านลงจากเขา สุดทำของท่านขึ้นไปใหม่เลย “ไอ้ที่ผมพูดมันผิด มันต้องเป็นอย่างนี้”

ลูกศิษย์บอกว่า “โธ้ย! หลวงปู่ หลวงปู่ขึ้นมาทำไม เมื่อไหร่ก็ได้”

“ไม่ได้ เดี่ยวเอ็งไปสอนคนอื่น”

ตัวเองหลงผิดนั้นเรื่องหนึ่งนะ โฆษณาชวนเชื่อเกลี้ยกล่อมเขาให้หลงผิด สอนคนอื่นให้ผิด นั้นนะบาปกรรมทั้งนั้นนะ นี่หลวงปู่ต๋อนนะ แล้วเราละ จะให้โทษใคร

โทษในใจนี้สำคัญที่สุด ตั้งสติสัมปชัญญะ แล้วฝึกหัดปฏิบัติให้มันเป็นจริงในหัวใจของตน เอวัง